

med Grundlovens Fordring, at der skal være en Valgkreds for hver 16,000 Mennesker, eller ogsaa maa man have en vis Frihed med Hensyn til Bestemmelsen af Antallet af Valgkredse under Hensyn til den historiske Udvikling. Forholdet staar derfor for mig saaledes, at det Alternativ, der stilles, er dette: Vilde vi vedtage ikke blot i dette Djeblig 137 Kredse men tillige fastslaa, at vi efter Folketællingen i Aaret 1900 skal gaa op til mindst 150 og derefter atter hvert tiende Aar lægge 10—12 Kredse til, eller hvor mange det nu kan blive, eller vil man gaa til en begrænset Fordeling af de Kredse, som ved Tidens Udvikling ere komne i meget stort Misforhold til Grundlovens Regler, og ellers holde sig til at bevare saa mange Kredse som muligt uforandrede? Det er dette sidste, det foreliggende Forslag har valgt. Det har bevaret de allerfleste Kredse uforandrede, som de ere, og har tillige søgt at holde sig inden for den Ramme, som er givet ved Valgloven af 1867, idet det har holdt sig til de deri fastslaaede Uderpunkter for Kredsenes Størrelse og kun i ganske enkelte Kredse ganske forsvindende overfkrædet disse Grænser. Saaledes er man kommen til de 110 Kredse. — Nu kan man ganske vist spørge: Vilde det saa ikke være rigtigere, naar vi vilde have Sagen ordnet paa den Maade, at gaa til en ligefrem Forandring af Grundloven? Jeg har selv ved tidligere Forhandlinger om denne Sag rejst dette Spørgsmaal, og jeg er selv i dette Djeblig slet ikke bange for at gaa til en Grundlovsforandring paa dette Punkt, men jeg maa dog, naar dette er draget frem i sidste Møde af det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds, gøre gældende, at derved er Sagen slet ikke bragt til Ende, dermed er Spørgsmaalet slet ikke løst. Selv om vi i dette Djeblig vilde slaa ind paa samme Vej som i 1866 og forhøje Gennemsnitstallet i Valgkredsen, saa, hvad enten vi gif til 18,000 eller 20,000 eller selv til 25,000, som det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgkreds (Wissen) forleden nævnte, saa vilde vi endda ikke have løst Spørgsmaalet, thi det er givet, at hvilket Tal vi end fastsætte, maa der dog alligevel, naar vi ikke vilde blive staaende ved 142,000, 80,000 eller 65,000, ved Siden af en Grundlovsforandring ske en Supplering af Valglovens Bestemmelser, som kan raade Bod paa Uligheden, og derved vilde vi atter komme ind paa de Spørgsmaal, som møde os i det foreliggende Forslag. Jeg ser altsaa ikke, at vi ved at gaa til en Grundlovsforandring, komme ud over Banskeliighederne, om end jeg vil erkende, at det i og

for sig kan siges at være mest korrekt, at man samtidig hermed gif til en Forandring af Grundloven. Jeg tror imidlertid, at de praktiske Banskeliigheder vilde vise sig saa store derved, at alt, hvad vi naa, kun er, at vi fastslaa yderligere den bestaaende Tilstand, det vil sige fastslaa det stærke Misforhold i Forhold til Grundlovens Regler og lader dette bestaa endnu længere, end det alt har bestaaet. At dette skulde være saa jærlig grundlovmæssigt eller grundlovstro har jeg dog meget svært ved at forstaa. — Det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard) udtalte i forrige Møde, at der slet intet Princip var i det foreliggende Forslag. Det kan jeg paa ingen Maade erkende. Jeg ser Princippet i det dert, at man vil bevare saa mange Kredse som mulig urørte, som de ere, og kun vil gaa til en Deling af de Kredse, hvor man er kommen op til et Multiplum af det grundlovmæssige Tal 16,000 eller i alt Fald saa nær dertil, at man kan forudsæ, inden denne Lov træder i Kraft, at være oppe derover. Dette Princip kan jeg ganske slutte mig til, og det er ogsaa dertil, at Højre i denne Sag har sluttet sig ved den Betænkning, som blev afgiven i Foraaret den 30te Marts d. A. Man gjorde deri gældende fra Højres Side, at man maatte ønske først at saa det Spørgsmaal bragt til Afgørelse, om Tinget nu vil stille sig paa dette Standpunkt, gaa med til det Princip at lade alle de Kredse urørte, hvor Misforholdet ikke var saa stort, at der kunde siges at være nogen tvingende Grund til at gaa til en Forandring, og blot foretage en Deling af de meget store Kredse, og man forbeholdt sig, naar dette var slaaget fast, da først at komme ind paa Spørgsmaalet om den Maade, hvorpaa dette Princip kunde gennemføres, og om der ikke i det enkelte kunde være Anledning til Ændringer.

Da Sagen nu heldigvis synes at foreligge med større Aktualitet, end Tilfældet hidtil har været, og der saaledes kan være Tale om at gaa videre i en fortsat Behandling af det foreliggende Forslag, saa vil jeg for mit Vedkommende som Kjøbenhavnst Folketingsmand sige, at det forekommer mig, at man i det andet Ting ikke har gennemført det Princip, jeg nævnte, med den Konsekvens, som maatte i og for sig anses for ønskelig, og jeg kan da navnlig ikke se, at man har behandlet Kjøbenhavn ud fra det Synspunkt, man har gjort gældende over for det øvrige Land. Medens man uden for Kjøbenhavn har bevaret de allerfleste Kredse uforandret, som de ere, og — bortset fra de Kredse, hvor man er gaaet til en Deling